

Toldalaghy Pál verseiből

Jég

Szeretsz? Megsütlek, mint a jégcsap.
Jeges szívem szívedre forr.
Egy hosszú, vad perc és enyém vagy.
Hatalmammal találkozol.

Szemed szemem lesz és a szájad
csupán azt ismételheti,
mit én susogtam. Vallanának
két szív közös emlékei:

a fák az éjben és a holdak,
mik egyre úsznak; ó, az éj,
a csattogás, az összeolvadt
árnyak zenéje, ó, a kék! . . .

Te elhiszed, hogy visszabüvöl.
minden csodát a szerelem?
Ha elhiszed, hát légy a tükör:
Ragyogni vágyom szemedben.

Árnyak

A megbocsátó nők, az árvák,
emlékeinkben élnek oly
szelíden, mint a jó apácák.
Az arcuk tiszta és komoly.

Suhogva jönnek; hogyha hívod
az egyiket, vágy másikat.
Megvigasztalnak és a sírod
fölé kiírják, hogy ki vagy.

Mert tudják ők, hogy eltemetted
örökre sajnó lelkedet
s csupán a húst, a lomha testet
sétáltatod a föld felett.

Mert tudják azt e tiszta árnyak,
sok szüzi és csodás alak,
hogy, jaj, te is csak puszta árny vagy :
Önnönmagadnak árnya vagy.

A holdvilágos éjszakákon
a sóhajuk a légbe gyűl.
Te meg fülelsz a földi álmom
karjában lélektelenül.

Életfogytiglan

E pár sor kúszik vissza hozzád.
Az élet olyan különös.
Mit elkövettünk, a gonoszság,
önnönmagunkba börtönöz.

Hiába minden. Semmi védő,
még a bűnbánat sem segít.
A hajthatatlanul ítélő
árnya jólénk emelkedik.

Az ember érzi, nincs bocsánat :
örökké él és öl a tett.
S nem hívja mentőtanujának
a bukott nemzedékeket.

De sírna, hogyha volna könnye.
Helyette megtört anyja sír
kétségbeesve és hörögve.
Ő zord és néma, mint a sír.

A rács mögött is egyre hallgat
és néz. Mit néz? Hová mered? . . .
Szeretted? . . . Hol van a hatalmad? . . .
Életfogytiglan szenvedek !